

STAATSGREEP IN JEMEN

GERARD DE VILLIERS

STAATSSECRET IN JEMEN

GERARD DE VILLIERS

Staatsgreep in Jemen

Malko sloop de tuin binnen en nam de omgeving in zich op. Zijn blik bleef hangen bij een stenen pilaar die voor de veranda stond. Er lag een hoofd op. Maar het was geen marmeren beeld. Een menselijk hoofd. Dat van Amabeit.

Gérard de Villiers
Staatsgreep in
Jemen

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Coup d'état au Yemen

© 1986, Presses de la Cité - GECEP

Vertaling

Maarten Meeuwes

© 1992, A.W. Bruna Uitgevers B.V.,

Utrecht

ISBN 9789044968125

NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Een zwarte kat zonder staart, onder de vliegen, zat mauwend op een vuilnisemmer. Oleg Kopecki keek om en bleef staan bij een van de loopbruggen over het enorme, meer dan twee meter diepe open riool dat de Ring Road in tweeën deelde. Omdat er geen afvoer was, leek het nut van dit riool, dat het enige was in Sanaa, twijfelachtig. Het diende vooral als valkuil voor verstrooide of onhandige automobilisten, die er helemaal in verdwenen.

Op een bordje dat aan een loopbrug hing,

stond 'Al Ghaledi Group', met daaronder een pijl die naar de andere kant van de weg wees, waar zich tussen een steegje vol met keien en een braak liggend terrein een modern gebouw van vier verdiepingen verhief met een bruine, opgesierde voorgevel. Voor de ramen op de begane grond zaten ijzeren tralies. De Rus, die wachtte tot hij kon oversteken, veegde zijn voorhoofd af met een grote, geruite zakdoek. De zon brandde nog fel en zelfs zijn witte, stoffen pet beschermde hem niet. Hij had zijn grijze Mercedes 200 op de hoek van Az Zubayri Road, tweehonderd meter verderop, laten staan. Gedachteloos keek hij om zich heen. Het

enige wat hij zag, was op de stoep waar hij juist vandaan kwam een kruidenier die voor zijn miniatuurwinkel op zijn zakken meel met lege ogen in de verte lag te staren, zijn linkerwang vervormd door een enorme tabakspruim.

Qat. De bladeren van een mooie, groene heester die bijna overal groeide en waarop uren lang gekauwd werd. Het sap ervan gaf een kortstondige ontsnapping, wat leek op de effecten van opium. De hartstocht van Jemen. Elke middag vertraagde of stopte het leven tot aan het avondgebed. Dan gebruikte men qat. Alleen, met vrienden, thuis, op het werk, overal. Soms vloog een wat al te dromerige

taxichauffeur met passagiers en al tegen een muur aan. Tegen een prijs van vijftig of honderd rial, ongeveer acht of zestien dollar, per pak, vormde het een fantastische markt. Elke ochtend was de belangrijkste zorg van de meeste ambtenaren hoe ze aan hun dagelijkse portie moesten komen. Het had dan geen zin om te proberen iets van hen gedaan te krijgen. De druk verminderde pas tegen de middag, wanneer ze een kind hun portie op de markt lieten halen en zich kalm voorbereidden om de rest van de dag qat te pruimen.

Niemand begreep dan ook hoe het land draaiende gehouden werd. Vrijwel alle

Jemenitische mannen gaven zich over aan de geneugten van qat, wat hun wangen vervormde en hen er eeuwig opgetogen uit deed zien. Serieuze mensen beperkten het gebruik tot de donderdag en de vrijdag... Oleg Kopecki wierp een blik vol walging op de oude Jemeniet, die achter zijn riem een enorme jambia gestoken had, de traditionele kromme dolk, en liep de weg op. De stroom auto's was even iets minder groot.

Met hun witte pet, hun te grote broek, hun hoogrode gezicht en fletse overhemd, waren de Russen op een kilometer afstand te herkennen. Er waren er duizenden in Sanaa: militaire en burgeradviseurs,

diplomaten, ingenieurs...

De Rus liep langs een zwarte Mercedes met donkere ramen en een autotelefoon, die voor het gebouw stond, ging de donkere hal binnen en liep naar de trap, waar hij werd tegengehouden door een soldaat. Er werden mompelend enkele woorden gewisseld, waarna hij opzij ging. Achter zijn riem zat een groot pistool gestoken. Jemenieten hielden niet van holsters. Oleg Kopecki drukte op een van de knoppen van de intercom links naast de trap. Hij hijgde al. Sanaa lag op 2200 meter hoogte en zijn in het vet zwemmende hart had er moeite mee. Bovendien verontrustte het komende

gesprek hem.

Kolonel Mohammed Bazara leed aan een kwaal waardoor hij voortdurend ongewild met zijn ogen knipperde. Toen hij zijn zonnebril opzette, zag hij er met zijn kortgeknipte haar, zijn lange, enigszins geprononceerde neus en zijn scherp afgetekende mond uit als een playboy. Hij begroette Oleg Kopecki in het Russisch en met een vriendelijke omhelzing. Voordat hij het hoofd van de Elham El Makasi, de staatsveiligheidsdienst, was geworden, had hij een officiersschool in Sebastopol bezocht en was hij verscheidene keren in

de Sovjetunie geweest. Een dikke vrouw met een dor gezicht met kleine, diepliggende, donkere ogen en hangwangen, bracht een blad met thee en verdween weer. Oleg Kopecki liet zich op een bank zakken, bijkomend van een klim van vier verdiepingen.

Toen hij een slok thee had genomen, vroeg hij op een iets te joviale toon: ‘Nou, Mohammed, waarom wil je me spreken? Klopt er iets niet met onze plannen?’ Oleg Kopecki, de ‘rezident’ van de KGB in Sanaa, met als dekmantel directeur van het Kantoor voor Economische Expansie, gebruikte dit *safe house* alleen voor geheime ontmoetingen met mensen die

niet pasten in de officiële, nauwe betrekkingen tussen Rusland en Jemen. Kolonel Bazara knipperde heftig met zijn oogleden. ‘Nee, nee, er zijn geen tegenbevelen binnengekomen. Eerst wilde ik je dit geven.’

Hij gaf de Rus een gloednieuwe aktentas, die nog verpakt zat in de oorspronkelijke plastic verpakking. Een prachtige tas met twee cijfersloten. Oleg Kopecki bekeek hem snel en vroeg: ‘Is de andere naar de geadresseerde gestuurd?’

‘Ja.’

‘Dan loopt alles zoals het hoort...’

De Jemenitische officier streek zenuwachtig met zijn tong langs zijn

droge lippen. Door het stof en de hoogte had je in Sanaa altijd dorst. ‘Ik vraag me af of ik niet onvoorzichtig ben geweest...’ begon hij.

Oleg Kopecki verstrakte. ‘Wat?’ vroeg hij met een te kalme stem.

Mohammed Bazara boog zich naar voren, alsof iemand hen kon horen. ‘Nou, je weet dat ik de aktentassen via een vriendin heb besteld. Toen ze ze ontving, heeft ze ze naar de Ethiopische gebracht die...’

‘Ik weet het,’ onderbrak Oleg hem nogal fel. ‘Ga door.’

‘Ik had die Ethiopische toestemming gegeven contact te onderhouden met een van je collega’s. Begrijp je wie ik bedoel?’

‘Ja. En?’

Het kostte hem flinke moeite. De ogen van de Rus boorden zich in de zijne, alsof hij er het laatste restje waarheid uit wilde trekken. ‘Nou, toen die man haar gisteren opzocht, heeft hij de twee aktentassen gezien en vroeg hij haar waarvoor wie die waren. Ze heeft geantwoord dat een ervan voor mij was en een voor kapitein Sharjaq. Daarmee was hij kennelijk tevreden en ik denk dat hij het zelfs niet in zijn verslag zal noemen. Maar de kans bestaat dat hij het zich later herinnert...’

Oleg Kopecki schudde langzaam, als een vermoeide olifant met zijn hoofd en zei gelaten: ‘Ik heb altijd al gezegd dat dat

gedoe met dubbelagenten mis zou lopen.’
‘Denk je dat het ernstig is?’ vroeg Bazara
ongerust.

De Rus wierp hem een blik toe die de
Everest zou doen verkillen. ‘Niet ernstig.
Rampzalig.’

Zijn woorden werden gevolgd door een
loden stilte. Bazara durfde hem niet recht
aan te kijken, zelfs geen sigaret op te
steken. Oleg Kopecki leunde tegen de
leuning van zijn stoel en vloekte
binnensmonds in het Russisch. Wat een
ellende als je met zulke sukkel moest
werken! Als hij het bevel over Bazara had
gevoerd, had hij hem in het eerste
vliegtuig naar Moskou gezet, met de

opdracht dat hij de rest van zijn dagen in Nizjni Novgorod mocht slijten... Helaas had hij hem nog nodig. ‘Je begrijpt zeker wel,’ zei hij op een snijdende toon, ‘dat we nu de hele operatie moeten afgelasten. Er is geen sprake van dat we een spoor onze kant op kunnen laten bestaan, zelfs al is de kans minimaal. Tenzij...’

‘Tenzij wat?’

De Rus antwoordde niet en de twee mannen wisselden een blik van verstandhouding. De Jemenitische officier stond op alsof hij een elektrische schok had gekregen. ‘Ik zal er meteen voor zorgen!’

Toen hij weer de stoffige Ring Road op

stapte, barstte het heerszuchtig geschetter van een muezzin vlakbij los, meteen herhaald door tientallen anderen, die opriepen tot het avondgebed. In Sanaa kon niemand vergeten dat God God was en Mohammed zijn profeet.

Jack Penny liep naar buiten, het gloednieuwe gebouw van de USIS uit, de United States Information Service, een meesterwerk van Jemenitische architectuur, met fonteinen, met witte gipsmotieven versierde spitsbogen en harmonieuze tegelvloeren. Het kostte hem moeite zijn één meter negentig in zijn dienst-Pajero te persen. De meeste straten

van Sanaa leken meer op karresporen.
Geen enkele luxe wagen hield het daarop
lang uit.

Een van zijn adjudanten, een neger uit
Georgia, riep hem toe: 'Waar ga je heen?'
'Tennissen,' zei Jack Penny.

De ander lachte vol verstandhouding.
'*Bullshit!* Heb je weer een meid te
pakken? Schoft!'

De jonge Amerikaan was de favoriet van
Sanaa. Zijn atletische bouw, zijn
gladiatorenprofiel, zijn stralende tanden,
zijn bedaarde, enigszins breedvoerige
gebaren, en zelfs zijn tic, waardoor hij
steeds zijn neus optrok, maakten hem
vreselijk charmant.

Zich aan zijn stuur vastklemmend, reed hij weg door de gaten en kuilen die hem scheidden van Haddah Road. De USIS lag in het zuiden van Sanaa, waar de stad en de woestijn elkaar ontmoetten in een stoffige, okergele wolk. Achter hem vocht een indrukwekkende Toyota Land Cruiser Saloon eveneens tegen het stof. Hoogst noodzakelijk in Jemen. Hoog op zijn wielen, sterk, comfortabel, snel op de weg en daarbuiten, waren ze heel populair bij de bedoeïenen, die er alles voor deden om er een te krijgen, inclusief diefstal. Het wemelde ervan in Sanaa. Noord-Jemen was officieel een arm land, maar zat vol met rijke mensen...

Toen hij eindelijk op Haddah Road aankwam, sloeg hij rechtsaf, naar het zuiden. Hij reed een kilometer door en sloeg weer linksaf, een vreselijk slechte weg in.

Heftig heen en weer schuddend vroeg hij zich plotseling af of de Jemenieten geraden hadden dat hij voor de CIA werkte. Hij was nu zes maanden op deze post en had nog niet veel contacten gelegd. De vrouw die hij nu opzocht was zijn belangrijkste bron, waar hij heel trots op was. Oswald Byrnes, het districtshoofd van de CIA in Sanaa, had hem aangeraden voorzichtig te zijn. Amerikanen waren officieel niet erg welkom in Sanaa. Dit

was vanwege de Russische invloed en de Amerikaanse banden met de Saoedies, die nog veel erger veracht werden. De Jemenitische regering hield zich in een wankel evenwicht tussen Oost en West. Een auto haalde hem in, een oorverdovend kabaal verspreidend. De chauffeur, die een tulband droeg, klopte op de maat van een bijbelvers uit de Koran dat door zijn luidspreker werd uitgebraakt, op zijn met synthetisch bont bedekte stuur. Hij wierp Jack Penny een vriendelijke glimlach toe, zijn wang vervormd door een enorme bal qat.

Het was bijna donker en de muezzin van

een moskee in de buurt ging oorverdovend tekeer. Jack Penny maakte een paar omwegen over de verlaten straten van een moderne voorstad en verzekerde zich er zo van dat hij niet gevolgd werd. Daarna reed hij verder naar het noorden over een weg die parallel liep aan Haddah Road en door een bulldozer door de woestijn was aangelegd.

In deze buurt lagen slechts enkele magazijnen en geïsoleerde huizen. Links verhief zich de donkere massa van een djebel, waarvan de top vol stond met antennes. Het presidentieel paleis lag in de buurt, naast het vroegere vliegveld. De president van Noord-Jemen, Abdullah

Saleh, was voor iedereen bang: Zuid-Jemen, Saoedie-Arabië en voor zijn eigen piloten, die soms werden meegesleurd in een staatsgreep. Zijn twee voorgangers hadden met tegenzin hun mandaat beëindigd na enig geweervuur waarbij, buiten hen zelf, enkele honderden doden waren gevallen. In Jemen ging het nog vurig toe in de politiek.

Zeven jaar felle burgeroorlog had de bedoeïenen niet tot rust gebracht.

De jonge Amerikaan sloeg af en stopte bij een groot huis in aanbouw. Hij stapte uit en liep fluitend verder. De lucht was koel en er heerste een absolute stilte, op het eeuwige geblaf van de zwerfhonden na. In

deze buurt waren de huizen lukraak neergezet, gescheiden door rotsige vlakten die het grootste deel van de tijd als vuilstortplaats gebruikt werden. Gelukkig werd de stank door de droogte in toom gehouden.

Hij kwam uit bij een blauw geschilderd ijzeren hek in een hoge, witte muur en drukte op de knop van een intercom. Een vrouwenstem antwoordde meteen: 'Wie?' Er klonken voetstappen op het grind en het hek ging open. Jack Penny moest bukken om binnen te gaan.

'Goedenavond, Jack,' zei een vrouwenstem heel zacht.

Zelfs als ze op haar tenen stond, kwam

Assageth maar net tot de schouders van de jonge Amerikaan. Met een krachtige zwaai pakte hij haar onder haar oksel, tilde haar op en bracht haar mond naar de zijne. De jonge Ethiopische spartelde zwakjes tegen en mompelde: 'Niet hier. Kom mee naar binnen.'

Jack Penny gedroeg zich als een Jemeniet. Die waren geobsedeerd door seks, omdat er zo weinig vrouwen waren. Voor de armen waren die veel te duur. De Ethiopische liet hem binnen in een salon, een kale kamer met enkele kleden op de grond, wat stapels kussens langs de muren en een televisietoestel. De vage geur van qat hing in de lucht. Assageth had

kennelijk nog een andere minnaar op
bezoek gehad...

Jack Penny ging gemakkelijk in de kussens
zitten. Meteen drukte de jonge vrouw zich
tegen hem aan en begon de knopen van
zijn overhemd los te maken. Ze had een
driehoekig gezicht met immense, donkere,
onderdanige ogen, een te grote mond met
dikke lippen en heel witte tanden, die
afstaken tegen haar donkere huid. Haar
lichaam onder de witte djellaba leek op
dat van een kind, zo klein was ze. Toch
genoot Jack van haar kleine ronde, stevige
borsten en haar opvallend glooiende dijen.
Hij liet zijn hand onder de djellaba
glijden, vond haar gewelfde billen en

streelde ze. Assageth sloot haar ogen en wreef zich als een kat tegen hem aan, terwijl ze hem voorzichtig bleef uitkleden. Toen ze zijn borst ontbloot had, begon ze hem onder zachte kussen te bedelven, terwijl ze ondertussen met haar vingers zachtjes over zijn rug streek. ‘Wat ben je sterk,’ fluisterde ze.

Vanaf de eerste dag was ze onder de indruk geweest van zijn grootte, zijn schouders als van een worstelaar en zijn stralende glimlach. Hij had haar ontmoet in Aber Az Ozhoor, een soort grote bazaar waar oosterse produkten verkocht werden, bijna tegenover de Taj Sheba, aan de Ali Abdul Mughni, de brede laan die Sanaa

van noord naar zuid doorsneed.

Meteen de dag erna had hij zijn chef Oswald Byrnes, die al drie jaar in Sanaa woonde, erover verteld. Deze had zijn enthousiasme al snel bekoeld nadat hij in zijn dossiers geneusd had. ‘U bent door haar aan de haak geslagen, mijn beste,’ had hij met een stem vol medelijden gezegd. ‘Ik was al op dat meisje opmerkzaam gemaakt. Ze is naar Sanaa gekomen als secretaresse van de Ethiopische ambassade en had al snel enkele Jemenitische minnaars. Haar laatste beschermheer is Mohammed Bazara. Ik denk niet dat ik kan toestaan dat u haar nog eens ontmoet. Ze is een

risico voor uw veiligheid...'

Deze onthullingen hadden de euforie van Jack Penny als een ijskoude douche weggespoeld. Toch was hij erin geslaagd toestemming te krijgen Assageth terug te zien, onder het mom van een mogelijke 'bron', vanwege haar contacten met kolonel Bazara.

Het districtshoofd had zich laten overhalen, maar op voorwaarde dat Jack Penny een gedetailleerd verslag maakte van elke ontmoeting. Hij had een budget van tweehonderd dollar per maand beschikbaar gesteld.

Na hun eerste ontmoeting was Jack Penny

midden in de nacht bij haar weggegaan, opgewonden en stomverbaasd door wat Assageth bij hun afscheid gezegd had: 'Kom over een week terug, op dezelfde tijd. Bel me nooit op, kom nooit op een andere tijd, dat kan heel gevaarlijk zijn voor jou en mij...'

Jack had nauwgezet verslag gedaan van hun ontmoeting en had van Oswald Byrnes toestemming gekregen om de jonge Ethiopische te blijven opzoeken. Langzaam maar zeker had ze hem in vertrouwen genomen. Het klassieke verhaal. Ze wilde met vakantie naar Ethiopië gaan en weer terugkomen. De Jemenieten hadden haar een visum

geweigerd, maar kolonel Bazara had haar er een bezorgd. Hij liet zich uiteraard in natura betalen. Bazara had haar meegenomen naar feestjes van de Veiligheidsdienst. Daarna was hij, volgens haar, verliefd op haar geworden en had hij haar in dit kleine huis geïnstalleerd, waar hij haar elke dag opzoekt, behalve donderdags.

Zo had hun idylle enkele maanden voortgeduurd. Jack Penny had wat onbelangrijke inlichtingen losgekregen. Assageth had onhandig geprobeerd hem te ondervragen over de Amerikanen in Sanaa en hij had haar tevredengesteld met wat valse gegevens.

Het belangrijkste onderdeel van hun ontmoetingen bleef de liefde.

Jack bleef zijn tweehonderd dollar per maand innen, maakte zijn verslagen, die niemand las, en was heel gelukkig zo. Tijdens zijn laatste bezoek was er iets gebeurd dat bij nader inzien misschien meer te betekenen had.

Jack Penny sloot zijn ogen. Assageth had hem zojuist met haar gebruikelijke zachtheid in haar mond genomen en hij concentreerde zich op dit fantastisch fijne gevoel.

Plotseling barstte de oproep van de muezzin in de buurt uit alle luidsprekers

los, wat de gekleurde ramen deed trillen. Assageth liet zich niet afleiden. Jack trok zich terug uit haar mond, schoof de djellaba langs haar slanke lichaam omhoog en ontblootte haar donkere, zacht korrelige huid. Assageth rolde meteen over de kussens en bood hem haar gewelfde billen.

De penis van de Amerikaan, zo hard als een staaf ijzer, drong naar binnen, wat Assageth heftig deed schokken. Jack begon haar traag te nemen. Assageth kromde haar rug en slaakte een zacht kreetje toen hij helemaal bij haar naar binnendrong.

De muezzin verdubbelde zijn pogingen.

Toen hij heftiger in haar tekeer ging, begon ze harder te gillen, in het Aymara en het Engels, hem smekend zo diep mogelijk in haar klaar te komen...

Zacht maakte Assageth zich los en kroop weer tegen hem aan, met donkere kringen om haar grote, bruine ogen.

Jack wist dat ze het vreselijk vond om over serieuze dingen te praten wanneer ze net de liefde bedreven hadden. Er verstreek bijna een uur waarin ze niet meer dan tien woorden wisselden. Assageth streelde onophoudelijk zijn gespierde lichaam, spinnend van genot. Op ongedwongen toon stelde Jack Penny uiteindelijk de vraag die hij stellen wilde: 'De aktentassen

die je vorige week had staan waren prachtig. Waar komen ze vandaan?’ Hij voelde dat Assageth verstrakte. Na een korte stilte zei ze met een onzekere stem: ‘Mijn vriendin die bij Az Ozhoor werkt heeft ze uit Londen laten komen.’ ‘Je vrienden hebben smaak,’ zei hij. Assageth betrok. ‘Ik weet het niet. Ik geloof niet dat ze zo duur zijn...’ Asprey’s... Er was iets vreemds mee aan de hand.

Om een eind aan het gesprek te maken, begon Assageth hem weer te strelen. Het gevoel van genot dat in hem groeide weerhield hem er niet van na te denken. In de Arabische wereld, en vooral bij de

militairen, bestond een sterk ontwikkeld gevoel van hiërarchie. Het leek hem vreemd dat kolonel Bazara zou accepteren dat hij precies dezelfde aktentas had als zijn ondergeschikte...

Hij moest proberen meer erover te weten te komen. Te zien aan de terughoudende reactie van Assageth moest er iets mee aan de hand zijn. Maar de strelingen van de jonge Ethiopische misten hun uitwerking niet en hij ontspande zich.

Enkele minuten later kwam hij in haar mond klaar, zijn hele lichaam gespannen van genot.

Assageth kroop weer tegen hem aan, als een klein, gelukkig dier. Jack Penny dacht

alweer na. Hoe kwam hij meer te weten over die aktentassen? Hij stond op en rekte zich uit. ‘Kun je aan je vriendin vragen of je voor mij net zo’n aktentas kunt krijgen?’ hield hij vol.

‘Ja, ja,’ zei Assageth verstrooid.

Ze schoof haar djellaba weer terug en keek treurig toe hoe hij zich aankleedde. ‘Ik zou je wel vaker willen zien,’ zei ze.

‘Kom dan naar mij toe.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Dat is te gevaarlijk.’

Hij kleepte zich verder aan, waarna Assageth met hem meeliep naar het hek. Het was pikdonker nu en de sterren fonkelden. In de verte blaften honden.

Door de hoogte was de lucht altijd heel helder. De Ethiopische ging weer op haar tenen staan om hem te kussen. Jack pakte haar bij haar middel, tilde haar op en drukte haar tegen zich aan. ‘Ik hou zoveel van je,’ zei hij.

‘Ik ook van jou,’ zuchtte ze. ‘Ik vind het heerlijk om met je te vrijen. Tot de volgende week.’

‘Denk aan mijn aktentas.’

Het hek sloeg achter hem dicht en hij liep naar zijn auto.

Zijn voetstappen kraakten in de stilte van de nacht. Geen kip te zien. Ook bij de Pajero niet. Hij deed de deur open en liet zich op de voorstoel zakken. Een kreet van

pijn ontsnapte aan zijn lippen.

Hij wilde van zijn stoel overeind komen, maar de punten die zich in zijn vlees hadden gedrongen, leken hem als vishaken vast te houden... Hij werd bevangen door een intense kou, alsof hij in ijskoud water werd gedompeld. De kou bereikte zijn hersenen en het was of zijn borst implodeerde, of zijn ribben zijn hart verpletterden.

Met beide handen om het stuur geklemd viel hij log terug op de stoel, dood.

‘De schoften! Curare! Beseft u dat wel?
Curare!’

Oswald Byrnes had zo hard gesproken, dat Malko omkeek om te zien of de passagiers van de airbus van Air France het niet gehoord hadden. Gelukkig was de Club-klasse niet vol en sliepen de mensen bij hen in de buurt. Over een uur zouden ze in Cairo aankomen.

De twee mannen hadden elkaar in Parijs ontmoet. Oswald Byrnes, het districtshoofd van de CIA in Sanaa, kwam uit Londen en Malko uit Oostenrijk, zoals

gewoonlijk. Hij was weer eens weggerukt van zijn geliefde kasteel in Liezen. Toch zinde het hem wel om Jemen eens te ontdekken, een nog middeleeuws land dat van de wereld afgesloten was gebleven en al dertig jaar in tweeën was gedeeld.

Zuid-Jemen, een vroeger Brits protectoraat, was een hongerlijdende, marxistische satellietstaat van de Sovjetunie geworden. Noord-Jemen echter, was meegegaan met de westerse ontwikkeling en werd gesteund door Saoedie-Arabië. Het zuiden was een feodale staat waar de Russen met behulp van talloze militaire adviseurs een grote invloed hadden. De twee Jemens hielden

elkaar met argusogen in de gaten, zich afvragend wie van beide de ander als eerste zou opslokken.

Malko keek zijn buurman aan, die hevig verontwaardigd was dat ze zijn adjudant op zo'n manier gedood hadden.

‘Oswald,’ vroeg hij, ‘wat voor verschil had het gemaakt als ze hem twee kogels in zijn hoofd hadden geschoten? Of een mortiergranaat onder zijn gaspedaal hadden gelegd?’

Geschokt schudde de Amerikaan zijn hoofd. ‘Dat is niet hetzelfde. Alleen onbeschaafde smeerlappen gebruiken curare. Jivaro's, of zulke figuren.’

Met zijn witte, plastic bril, zijn grijze,

dunne, naar achteren gekamde haar, zijn kleine buikje en zijn onopvallende gezicht, leek hij op een doodgewone ambtenaar die tegen zijn pensioen liep. Hij had een iets te heldere blik voor zomaar een gewone idioot. Toch was hij een van de beste districtshoofden van de CIA. Met een gebaar vroeg hij aan de stewardess of ze zijn glas wilde bijvullen. Sinds ze uit Parijs vertrokken waren, draaide hij op J&B, zonder water.

‘Koesterde Jack Penny geen wantrouwen?’ vroeg Malko.

Oswald Byrnes nam een slok, voordat hij antwoordde: ‘Ze hebben zijn auto behandeld toen hij bij zijn bron was. Ze

hebben vier injectiespuiten vol met curare met de naald omhoog onder zijn stoel gemonteerd. Drie of vier kubieke centimeter per stuk. Genoeg om een olifant plat te krijgen. Toen Jack ging zitten, drukte hij met zijn gewicht de injectiespuiten omlaag en spoten ze het gif in zijn billen. Hij had geen enkele kans en moet binnen enkele seconden dood zijn geweest.'

'We beginnen aan de landing in Cairo,' zei de stewardess. 'Wilt u uw veiligheidsriemen vastmaken?'

De airbus van Air France daalde zacht naar de piramides, die verlicht waren als de Eiffeltoren.

Oswald Byrnes zweeg en keek met een enigszins glazige blik strak voor zich uit. De J&B begon te werken. Hij schrok op toen Malko opmerkte: ‘Om die moord voor te bereiden moeten ze tijd nodig hebben gehad.’

‘Dat hadden ze. Hij bleef daar altijd een paar uur...’ Na een korte stilte voegde hij eraan toe: ‘Ik had mijn gevoel moeten volgen en Jack moeten verbieden dat meisje te ontmoeten. Het leverde toch al weinig op. Hebt u zijn verslagen gelezen? Geen enkele bruikbare informatie.’

‘Waarom ging hij dan door?’

De Amerikaan haalde zijn schouders op. ‘Hij vond Sanaa vreselijk. Ik denk dat hij

het wel lekker vond met die meid.’

‘Die moord is lang van tevoren beraamd,’ zei Malko. ‘Curare vind je niet op elke straathoek. Je moest de auto kunnen openbreken, een wacht uitzetten en iemand hebben die met de materialen voor de val kon omgaan.’

De airbus raakte bijna onmerkbaar de grond en begon naar het luchthavengebouw te rollen. Rondom hen rekten de passagiers zich uit. Malko dacht na, geïntrigeerd door deze vreemde moord. Hij wist dat sommige Palestijnse groeperingen in Beiroet curare gebruikten. Maar Jemen... Oswald Byrnes wendde zich met zijn drankkegel naar hem toe: ‘Ik

heb er ook mijn hersens over gepijnigd en de verslagen wel tien keer opnieuw gelezen. Er staat níets in. En als Jack tijdens zijn laatste bezoek iets ontdekt had, hadden ze niet genoeg tijd gehad om zo'n ingewikkelde moord te beramen.' 'Het is dus een volkomen mysterie,' besloot Malko.

'Niet helemaal. Na de dood van Jack deden geruchten de ronde die ze mij hebben doorgegeven uit een in de regel betrouwbare bron. Het zou een moord uit passie zijn. Het meisje dat Jack bezocht was de maîtresse van kolonel Mohammed Bazara, het hoofd van de Veiligheidsdienst.'

‘Ik weet het,’ zei Malko. ‘En?’

‘Hij zou jaloers zijn en een Palestijnse groepering in Sanaa gevraagd hebben zijn rivaal op te ruimen. Vandaar de curare.’

‘Dat klinkt niet helemaal onwaarschijnlijk,’ gaf Malko toe.

Oswald Byrnes gromde. ‘*Yeah!*’

Het toestel kwam tot stilstand en de deuren gingen open. De kerosinestank, die op elk vliegveld in het Midden-Oosten hing, dreef de cabine binnen. De lucht was koel, alles leek rustig. Malko dacht terug aan een vroegere opdracht in Egypte¹. Jammer dat de Israëliërs en de Amerikanen Sadat hadden laten vermoorden. Zo iemand kregen ze nooit

meer.

‘Kunnen ze die Ethiopische, Assageth, niet ondervragen?’ vroeg Malko.

‘Ze is de dag na de moord verdwenen. De Jemenieten zeggen dat ze niet weten waar ze is, wat duidelijk gelogen is. Omdat de auto van Jack vrij ver van haar huis geparkeerd stond, zeggen ze dat ze niets met de moord te maken had.’